

KJÆRLIGHET

Kjærligheten fyller hele universet

Livet og kjærligheten er uatskillelige. Der det er liv, er det kjærlighet. Selv den minst utviklede bevissthet vil alltid prøve å bryte gjennom sine begrensninger for å oppleve en slags enhet med andre former. Selv om hver enkelt form er atskilt fra andre former, er de alle i virkeligheten former for livets ukrenkelige enhet. Den latente fornemmelsen av denne skjulte indre realitet gir seg indirekte til kjenne selv i illusjonenes verden gjennom den tiltrekningen én form har for en annen form.

Kjærlighet i livløs natur

Tyngdekraften, som alle planeter og stjerner er underlagt, er på sin egen måte en svak avspeiling av den kjærligheten som fyller hver eneste del av universet. Selv frastøtningskraften er egentlig uttrykk for kjærlighet, siden ting støtes fra hverandre fordi de trekkes til andre ting med større kraft. Frastøtning er en negativ konsekvens av den positive tiltrekningen. Kohesjonen og affinitetens krefter, som gjør seg gjeldende i selve materiens beskaffenhet, er positive uttrykk for kjærlighet. Et slående eksempel på kjærlighet på dette nivået er den tiltrekningen en magnet utøver på jern. Alle disse formene for kjærlighet er av laveste slag siden de med nødvendighet betinges av den rudimentære bevisstheten de fremstår i.

Kjærlighet i dyrenes verden

I dyrenes verden blir kjærligheten mer eksplisitt i form av bevisste impulser som er rettet mot forskjellige objekter i omgivelsene. Denne kjærligheten er instinktiv, og den tar form av å tilfredsstillende forskjellige begjær gjennom å legge beslag på et passende objekt. Når en tiger søker å fortære hjorten, er den i en svært reell forstand forelsket i hjorten. Seksuell tiltrekning er en annen form for kjærlighet på dette nivået. Alle uttrykk for kjærlighet på dette stadiet har én ting felles, nemlig at de alle søker å tilfredsstillende en eller annen kroppslig impuls eller et begjær gjennom objektet for sin kjærlighet.

Menneskelig kjærlighet må tilpasse seg fornuften

Menneskelig kjærlighet er mye høyere enn alle disse lavere formene for kjærlighet, fordi mennesket har en fullt utviklet bevissthet. Selv om menneskelig kjærlighet og de lavere subhumane kjærlighetsformer danner et sammenhengende hele, er den menneskelige kjærlighet forskjellig fra dem på én måte. For fra nå av må prosessen foregå side om side med en ny faktor, nemlig fornuften. Noen ganger manifesterer menneskelig kjærlighet seg som en kraft som er løsrevet fra fornuften og går sin gang parallelt med den. Noen ganger manifesterer den seg som en kraft som blandes sammen med fornuften og kommer i konflikt med den. Endelig uttrykker den seg som en grunnleggende bestanddel av det harmoniserte hele, der kjærlighet og fornuft er brakt i likevekt og smeltet sammen til en integrert enhet.

Tre kombinasjoner av kjærlighet og fornuft

Slik kan menneskelig kjærlighet og fornuft sammen danne tre forskjellige kombinasjonstyper. I den første typen holdes kjærlighetens sfære og fornuftens sfære så atskilt som mulig; det vil si at kjærlighetens sfære er praktisk talt utilgjengelig for fornuftens prosesser, og kjærligheten har ingen eller sterkt begrenset tilgang til tankens sfære. Den komplette atskillelse av disse to åndsaspektene er selvfølgelig aldri mulig. Men når kjærligheten og fornuften fungerer vekselvis (er i skiftende overvekt), får vi en kjærlighet som ikke opplyses av fornuften eller en fornuft som ikke gis liv av kjærligheten.

I den andre typen opererer kjærligheten og fornuften samtidig, men de fungerer ikke i harmoni med hverandre. Selv om denne konflikten skaper forvirring, er den en nødvendig fase i utviklingen av en høyere tilstand, der det er en virkelig syntese av kjærlighet og fornuft. I den tredje typen kjærlighet er denne syntesen mellom kjærlighet og fornuft et fullbyrdet faktum—med det resultat at både kjærligheten og fornuften blir så fullstendig forvandlet at de unnfanger et nytt bevissthetsnivå, som sammenlignet med den normale menneskelige bevissthet best kan beskrives som *superbevissthet*.

Kvalitative variasjoner i kjærlighet

Menneskelig kjærlighet gjør sin entre i egobevissthetsens matrise, og denne matrisen er fylt av tallløse begjær. Kjærligheten tar farve av disse faktorene på flere måter. Akkurat slik vi får alltid-skiftende mønstervariasjoner i et kaleidoskop når dets enkeltelementer kombineres på forskjellige måter, finner vi en nesten grenseløs kvalitativ variasjon på kjærlighetens område fordi faktorene kombineres på nye måter. Og akkurat slik det finnes uendelige farvenyanser i ulike blomster, finnes det mange skjøre nyanser i menneskelig kjærlighet.

Lavere former for kjærlighet

Menneskelig kjærlighet er omringet av mange hindringer, slik som forelskelse, lyst, grådighet, sinne og sjalusi. Disse faktorene legger hindringer i veien for kjærligheten, men i én forstand er også de enten lavere former for kjærlighet eller uunngåelige bivirkninger av disse lavere kjærlighetsformene. Lyst og grådighet kan betraktes som perverterte og lavere former for kjærlighet. I forelskelse er individet betatt av et sanselig objekt; i lyst utvikler han en tørst etter sanseopplevelser i relasjon til det; og i grådighet vil han eie det. Av disse tre formene for lavere kjærlighet har grådigheten en tendens til å spre seg utover fra det opprinnelige objektet til midler for å få tak i det. Slik blir et individ grådig etter penger eller makt eller berømmelse fordi han ser dem som midler til å skaffe seg de forskjellige objektene han higer etter. Sinne og sjalusi oppstår når noe legger seg i veien for disse lavere kjærlighetsformene eller de trues av at noe kommer på tvers av dem.

Lavere kjærlighetsformer de høyeres fiende

Den rene kjærligheten kan ikke forløses så lenge disse lavere kjærlighetsformene legger hindringer i veien for den. Kjærligheten kan aldri strømme klart og jevnt før den har viklet seg ut av disse begrensede og fordervende formene for lavere kjærlighet. De lavere formene er de høyeres fiender. Så lenge bevisstheten ikke kan annet enn å danse etter de lavers pipe, blir det umulig å komme seg ut av dette gamle selvskapte sporet. Den finner det vanskelig å gjøre seg fri og bevege seg videre fremover. Slik fortsetter de lavere kjærlighetsformene å forstyrre utviklingen av de høyerne, og må oppgis slik at de ikke hindrer de høyerne kjærlighetsformene i å tre frem.

Kjærlighet og forelskelse

Der den høyere kjærligheten kommer ut av den lavere kjærlighetens skall, er det ved hjelp av

en konstant utøvelse av dømmekraft. Derfor må kjærligheten omhyggelig skjernes fra de faktorer som stiller seg i veien for den, nemlig forelskelse, lyst, grådighet og sinne. Når han er forelsket, er individet et passivt offer for det han betegner som objektets forheksende tiltrekningskraft. I kjærligheten finner man en aktiv verdsettelse av kjærlighetsobjektets iboende verdi.

Kjærlighet og lyst

Kjærlighet er også forskjellig fra lyst. I lyst setter man sin lit til et sanseobjekt, og følgen er at man i åndelig forstand underordner seg dette objektet, mens man i kjærlighet er i direkte samforstand med virkeligheten bak formen. Derfor oppleves lyst som noe tungt mens kjærligheten oppleves som lett. I lyst vil livet snevres inn og i kjærlighet vil hele ens væren strekke seg ut. Å ha elsket noen er som å ha føyd et annet liv til ditt eget. Livet ditt blir på sett og vis mangfoldiggjort og egentlig lever du i to sentra. Hvis du elsker hele verden, lever du på vegne av hele verden; men i lyst er det ebbe i livet og en generell følelse av håpløs avhengighet av en form som betraktes som en annen. Det er altså en aksentuering av atskilthet og lidelse i lysten, mens følelsen av enhet og glede er i kjærligheten. Lyst er et spill av krefter, kjærligheten er påfyll. Lyst er sansenes higen; kjærligheten er åndens uttrykk. Lyst søker oppfyllelse, men kjærligheten erfarer oppfyllelse. I lyst er det spenning, og i kjærlighet er det ro.

Kjærlighet og grådighet

Kjærlighet er på samme måte forskjellig fra grådighet. Grådighet er eielyst i alle dens grove og subtile former. Den søker å legge beslag på personer og fysiske objekter så vel som på abstrakte og u håndgripelige ting som berømmelse og makt. I kjærlighet kommer det ikke på tale legge en annen person inn under sitt eget individuelle liv, og der finnes en fri og skapende strøm som gir liv og påfyll til den elskedes tilværelse væren, uavhengig av forventninger på selvets vegne. Det er et paradoks at grådighet, som søker å legge beslag på et annet objekt, faktisk leder til det motsatte resultat, nemlig at selvet legges inn under objektets herredømme. Mens kjærligheten derimot, som streber etter å gi seg selv til objektet, faktisk leder til en åndelig inkorporering av den elskede i elskerens egen væren. I grådighet søker selvet å eie objektet, men blir selv objektets eiendom. I kjærlighet ofrer selvet seg selv for den elskede uten forbehold, men nettopp gjennom dette offeret finner det at det har innlemmet den elskede i sin egen væren.

Ren kjærlighet vekkes gjennom nåde

Forelskelse, lyst og grådighet utgjør en åndelig sykdom som ofte gjøres enda mer ondartet av alvorlige symptomer som vrede og sjalusi. Ren kjærlighet er, i skarp motsetning til dette, blomsten av åndelig Fullkommenhet. Menneskelig kjærlighet er så bundet av disse begrensende forholdene at det blir umulig for den rene kjærligheten å tre spontant frem fra det indre. Så når en slik ren kjærlighet oppstår i aspiranten, er den alltid en gave. Ren kjærlighet oppstår i aspirantens hjerte som et svar på en Fullkommen Mesters strøm av nåde. Når ren kjærlighet først er mottatt som Mesterens gave, slår den rot i aspirantens bevissthet som et frø i god jord; og i tidens fylde utvikler frøet seg til en plante, og så til et fullt utvokst tre.

Åndelig forberedt på nåde

Betingelsen for at Mesterens nåde skal kunne strømme ned, er imidlertid at aspiranten er åndelig forberedt på forhånd. Denne forberedende klargjøring for nåden kan ikke sies å være avsluttet før aspiranten har klart å bygge inn noen guddommelige egenskaper i sin åndelige karakter. Når en person for eksempel unngår å baktale andre og tenker mer på deres gode sider enn på deres dårlige, og når han evner å praktisere den ypperste toleranse, og han ønsker andres beste til og med på bekostning

av seg selv—da er han rede til å motta Mesterens nåde. En av de største hindringer for aspiranten i hans åndelige forberedelse, er *bekymring*. Når man ved den ytterste anstrengelse er kommet over dette hinderet, er veien gjort klar for utviklingen av de guddommelige egenskapene som utgjør hans åndelige forberedelse. Så snart disippelen er rede, strømmer Mesterens nåde ned; for Mesteren, som er den guddommelige kjærlighetens hav, er alltid på utkikk etter sjelen som hans nåde vil bære frukt i.

Ren kjærlighet meget sjelden

Den typen kjærlighet som vekkes opp av Mesterens nåde, er et sjeldent privilegium. Moren som er villig til å ofre alt og dø for sitt barn, og martyren som er rede til å gi selve livet for sitt fedreland, er riktignok ytterst edle; men de har ikke nødvendigvis smakt den rene kjærligheten som fødes gjennom Mesterens nåde. Selv de store yogier som sitter i huler og på fjelltopper og er fullstendig oppslukt i dyp *samadhi* (meditativ transe), har ikke nødvendigvis denne dyrebare kjærligheten.

Ren kjærlighet overgår alle disipliner

Den rene kjærligheten, vekket opp av Mesterens nåde, er mer verdifull enn noen annen stimulans som aspiranten kan benytte seg av. En slik kjærlighet har i seg ikke bare alle disipliners fordeler, men overgår dem alle i effektivitet når det gjelder å lede aspiranten frem til målet. Når denne kjærligheten fødes, har aspiranten bare ett begjær—og det er begjæret etter å forenes med Den guddommelige Elskede. Å trekke bevisstheten tilbake fra alle andre begjær på denne måten, leder til uendelig renhet; intet renser derfor aspiranten mer fullstendig enn denne kjærligheten. Aspiranten er alltid villig til å gi alt for Den guddommelige Elskede, og intet offer er for vanskelig for ham. Alle hans tanker er vendt bort fra selvet og blir fokusert utelukkende på Den guddommelige Elskede. Gjennom intensiteten i denne stadig voksende kjærligheten bryter han seg omsider løs fra selvets lenker og forenes med Den Elskede. Dette er kjærlighetens fullbyrdelse. Når kjærligheten på denne måten har båret sin frukt, er den blitt *guddommelig*.

Guddommelig kjærlighet og menneskelig kjærlighet

Guddommelig kjærlighet er kvalitativt forskjellig fra menneskelig kjærlighet. Menneskelig kjærlighet er for de *mange* i Den Ene og guddommelig kjærlighet er for Den *Ene* i de mange. Menneskelig kjærlighet fører til utallige komplikasjoner og floker, men guddommelig kjærlighet leder til integrering og frihet. I guddommelig kjærlighet er personlige og upersonlige aspekter i likevekt; i menneskelig kjærlighet er de to aspektene i alternerende overvekt. Når det personlige dominerer i menneskelig kjærlighet, leder det til komplett blindhet overfor andre formers iboende verdi. Når kjærligheten er overveiende upersonlig, slik den er i pliktfølelse, gjør den en ofte kald, rigid og mekanisk. Pliktfølelse kommer til individet som en ytre restriksjon på oppførsel, men i guddommelig kjærlighet er friheten uinnskrenket og spontaniteten ubegrenset. Menneskelig kjærlighet i sine personlige og upersonlige aspekter er begrenset; guddommelig kjærlighet med sin sammensmeltning av de personlige og upersonlige aspekter er uendelig i vesen og uttrykk.

I guddommelig kjærlighet blir elskereren ett med Den Elskede

Selv den høyeste type menneskelige kjærlighet er underlagt den individuelle naturs begrensninger, og de vedvarer inntil bevissthetsinvolusjonens syvende plan. Guddommelig kjærlighet oppstår etter at det individuelle sinn har forsvunnet og er fri fra den individuelle naturs tvangstrøye. I menneskelig kjærlighet opprettholdes tosidigheten i elskereren og den elskede, men i guddommelig kjærlighet blir elskereren og Den Elskede ett. På dette stadiet har aspiranten forlatt todifighetens domene

og blir ett med Gud; for Guddommelig Kjærlighet *er* Gud. Når elskerens og den Elskedes er ett, er *det* både enden og begynnelsen.

Universet sprang ut i eksistens for kjærlighetens skyld

Det er for kjærlighetens skyld at hele universet sprang ut i eksistens, og det er for kjærlighetens skyld at det holdes gående. Gud stiger ned i Illusjonenes rike fordi Den Elskede og elskerens tilsynelatende tosidighet til syvende og sist bidrar til Hans bevisste nytelse av Sin egen guddommelighet. Kjærlighetens utvikling betinges og opprettholdes av spenningen i tosidigheten. Gud må tåle tilsynelatende differensiering i en mangfoldighet av sjeler for å holde kjærlighetsleken gående. De er Hans egne former, og i forhold til dem tar Han samtidig på seg rollen både som Den guddommelige Elsker og Den guddommelige Elskede. Som Den Elskede er Han det virkelige og endelige objekt for deres lovprisninger. Som Den guddommelige Elsker er Han deres virkelige og endelige frelser som trekker dem tilbake til Seg Selv. Så selv om hele tosidighetens verden bare er en illusjon, kom altså denne illusjonen til av en meget signifikant grunn.

Kjærlighetens dynamikk

Kjærligheten et speilbilde av Guds enhet i tosidighetens verden. Den representerer hele skaperverkets betydning. Hvis kjærligheten skulle utelukkes fra livet, ville alle sjelene i verden få et fullstendig utvendig forhold til hverandre; og de eneste forbindelsene og kontaktene som ville være mulige i en slik kjærlighetsløs verden, ville være overflatiske og mekaniske. Det er på grunn av kjærligheten at kontakter og forbindelser individuelle sjeler imellom blir betydningsfulle. Det er kjærligheten som gir mening og verdi til alt som skjer i tosidighetens verden. Men mens kjærligheten gir mening til tosidighetens verden, er den samtidig tosidighetens konstante utfordring. Etter hvert som kjærligheten blir sterkere, genererer den en kreativ rastløshet og blir den viktigste drivkraften i en åndelig dynamikk som til slutt lykkes å tilbakeføre Eksistensens opprinnelige enhet til bevisstheten.